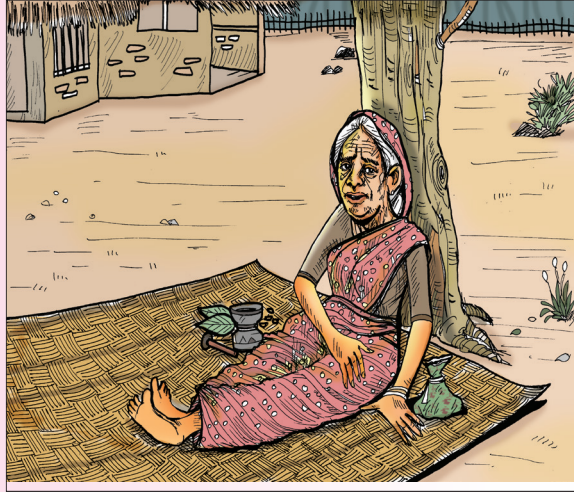

தயிர்ச் சட்டியின் வடிவத்தில் வானில் கிடந்தது நிலா. கொட்டிவைத்த இடத்தில் சற்று நேரம் இசுகாமல் பிசுகாமல் உறைந்திருக்கும் எருமைத் தயிரைப்போல் ஆடாமல் இருந்தது அதன் வடிவம். வெண்ணிற மேகங்கள் நிலவை மூடிமூடி ஆலிங்கனம் செய்கையில் உறை தயிரின் பாலாடையோ என வியக்க வைத்தது அதன் அழகு.

தூரத்தே சீறும் கடலின் சீற்றம் துல்லியமாய் கேட்டது. சற்றுத் தள்ளி நிற்கும் மாமரத்தின் பூக்கள் காற்றுக்கு உதிர்ந்து கூரைக்கு மேல் நச்சென விழுந்தன. சம்பந்தமில்லாமல் நாய்கள் ஊளையிடுவதும் தனகித்திரிவதும் ஒழுங்கைக்குள் ஒன்றையொன்று தூரத்திக் கடிப்பதும் மிகத் தெளிவாய்த் தெரிந்தது.

மூத்தம்மா வரும் வரை நான் பந்தலின் கீழ் தொங்கின ஊஞ்சலில் இருந்தேன். என் மடிக்குள் சின்னத் தங்கச்சி இருந்தாள். காலைக் கீழே குத்தி உந்தி விட்டேன். எண்ணெய் வறண்டிருந்த ஊஞ்சல் 'சைன்' கிறிச்சிட்டது. மஞ்சோனா மரத்தில் பக்குல் கத்தியது. மஞ்சோனாவைப் பார்த்தேன். மிக அடர்த்தியாய் காற்றுக்கு தலைவிரித்தாடி ஓய்யாரமாய் நின்றுது. பயத்தில் உறைந்து போய் "மூத்தம்மோய்" என்றேன்.

“என்ன மனெ” “இந்த பக்குல தூரத்துகா” ஒரு சிரட்டையில் நெருப்புத் தணலை நிறைத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தா. பந்தலின் கீழிருந்து உப்புக் கட்டிகளை தூவினா. பப்பட்டென பெரும் சப்தத்துடன் வெடித்தது. பக்குல் பறந்ததாக சிலமனில்லை.

எனினும் அது கத்துவதை நிறுத்திக் கொண்டதில் எனக்குத் திருப்தி. மறுபடியும் குடிலுக்குள் நுழைந்து ஒரு துண்டுப் பாயுடன் வந்தா.

மஞ்சோனா மரத்தின் கீழ் பாயை விரித்து சாய்ந்து கொண்டா. இலைகளுக்கிடையே நிலாவொளி கசிந்தது. மூத்தம்மா எப்போதும் கால்களை பரத்தி, ஒரு காலுக்கு மேல், மறு காலையும் போட்டு ஆட்டியவாறு தான் அமர்ந்திருப்பா. வெற்றிலைப் பெட்டி அருகில் இருந்தது. படிக்கத்தைக் காணவில்லை. வெற்றிலையை இடித்து தூளாக்கும் இடி உரலும், ஆணியும் கூடவே இருந்தன.

பாக்கை சீவலாக்கி அளவோடு ஏனைய கரம்பு சாதிக்காய் கூட்டையும் சேர்த்து துவைத்தெடுப்பா. ஊஞ்சலில் இருந்த நானும் தங்கச்சியும் மூத்தம்மாவின் விலாவில் போய் அப்பிக் கொண்டோம். நிலவு சற்று சரிந்திருந்தது. பெக்டரி விசில் சத்தம் கேட்டது. “எத்தின மணிகா?” “ஒன்பது மணி” என்றா. இந்த விசில் சத்தமே ஒரு வகையான கிலியை உண்டு பண்ணும். அடிவயிற்றில் உரல் உருளுவதைப்போல் விசில் சத்தத்தைக் கேட்கும் போதெல்லாம் நெஞ்சுக்குள் உதைக்கும்.

மூத்தம்மா வெற்றிலை எச்சிலை சற்றுத் தள்ளி மண்ணைக் கெல்லி துப்பிக்கொண்டா. மஞ்சோனா மரத்திலிருந்து இப்போதுதான் பக்குல் பறந்து போனது. போடியாரின் மாமரத்திலிருந்து கத்துவது கேட்டது. மூத்தம்மாவை இறுக்கிக் கொண்டேன். “ஏன்காராவயில மட்டும் பக்குல் கத்துது?” அடக்க முடியாமல் கேட்டேன். “அது மனெ நம்மட ஊருக்க குடும்பத்துக்க, ஆராவது மவுத்தாப் போறதுக்கு அடையாளம் என்று சொல்லுவாக, அதுதான் இந்தப் பக்குல் வாசலுக்கு வாசல் கேவித் திரியுதாம்”.

“அப்ப ஏன்கா நம்மட உம்மா மவுத்தாப் போன அன்டெக்கி இது கத்தல்ல. கத்திருந்தா நம்மட உம்மாவ லுட்டுக்க ஒளிச்சு வச்சிருக்கலாம் என்னகா?”. மூத்தம்மா என்னை இறுக அணைத்துக் கொண்டா. தங்கச்சி அவ மடிக்குள் விழுந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். வாப்பா புதிதாய் ஒரு உம்மாவை கொண்டு வந்தார். மூத்தம்மாவை விட்டுப் பிசு விருப்பம் இல்லை என்பதால் எங்களை இவ்விடமே விட்டுவிட்டார்.

கோழிக் கூட்டினுள் சலசலப்புக் கேட்டது. ‘சூய் சூய்’ யென குரல் கொடுத்தா. அருகில் போன நாய்கள் உறுமிக் கொண்டோடின. கொல்லைப் புறத்தில் கட்டியிருக்கும் மாடுகள் மூச்சு விடும் இரைச்சலும், விசிக் விசிக்கென வால் சுழற்றி, நுளம்பு விரட்டும் சப்தமும் கேட்டது.

மூத்த வாப்பாவின் கூட்டுக் கரத்தை சற்றுத் தள்ளி ஓரமாய் கிடந்தது. உள்ளேதான் மனுஷன் படுத்திருந்தார். வண்டியில் கீழ் தளத்தில் அரிக்கன் லாம்பு பிரகாசமாய் தொங்கியது. நேற்று அவருடன் இந்த வண்டியிலேறி விறகெடுக்கப் போயிருந்தேன். “என்னத்துக்கு இந்த வண்டிலுக்கு குடிலப் போல ஓல கட்டினிங்க” கேட்டேன். “மழ, வெய்யில்ல நனயாம அவவ கொண்டு போகணும்” காவி படிந்த பற்களை இளித்து சிரித்துக் கொண்டார்.

சுருட்டு புகைப்பார். நான் ஓரத்தில் போய் இருந்து கொள்வேன். வால் வண்டியில் இருப்பதில் எனக்கு நல்ல குஷி. “வாவன்டா மனெ” கிட்ட கூப்பிடுவார். சுருட்டு நாத்தம். மூச்சைப் பிடித்து ஒரு தம் இழுத்து விட்டு தூர வீசுவார். அவர் விறகொடிக்க, நான் காட்டுக்குள் அலைந்து விளாம்பழம் பொறுக்குவேன். சமயத்தில் நாவல் பழமும் சொரிந்திருக்கும், வண்டியின் கீழ் தொங்கும் குட்டிச்சாக்கில் பொறுக்கிப் போட்டுக் கொள்வேன். மூத்தம்மா நாவல் பழங்களை உப்பு நீரால் கழுவித் தருவா, ருசியாய் இருக்கும்.

மூத்த வாப்பாவிடம் ஒரு வட்டுவம் இருக்கும். மேல்வாய் சுருங்கி இருபக்கமும் நாடாவை இழுக்க அகன்று கொள்ளுமாற் போல் அதை வைத்திருந்தார். அதற்குள், வெற்றிலை போடும் சாதனங்களை அதக்கி சதா தோளில் தொங்கப் போட்டிருப்பார். றகுமா மாமியின் பாணிச்சாவல் கூவிற்று. இது இப்படித்தான் நேரந்தெரியாமல் கூவிக் கொண்டிருக்கும். மூத்தம்மா கதை சொல்லாததால் எனக்குத் தூக்கம் பிடிக்கவில்லை. எனது தலையை தடவிக் கொண்டும், நிலாவை வெறித்துக் கொண்டும் ஏதோ யோசனையில் இருந்தா. நானும் நிலாவை உற்றுப் பார்த்தேன். மூத்தம்மாவைப் போல ஒரு மனுஷி அதற்குள் சுருண்டு படுப்பதைப் போல் இருந்தது. மூத்த வாப்பாவின் இருமல் சத்தமும் பலமாய்க் கேட்டது.

அவரும் படுக்கவில்லை போலும், சற்றைக்கெல்லாம் எழுந்து கொல்லைப்புறம் போவதும் தெரிந்தது. மாட்டுக் கொட்டிலுக்கு புகைமூட்டி விட்டு, மறுபடியும் வண்டியில் ஏறி படுத்துக் கொண்டார். சுருட்டு வாசம் காற்றில் மிதந்து வந்து வயிற்றைக் குமட்டியது.

“கத சொல்லன்கா” சிணுங்கினேன். “இப்ப ஏலாமனெ. நேரம் பெய்ட்டு, நாள ராவக்கி சொல்ரன் வா படுப்பம்” தங்கச்சியை அள்ளி தோளில் போட்டா. நான் பாயை உதறி எடுத்துக்கொண்டேன். சாக்குக் கட்டிலை விரித்து என்னை படுக்க வைத்து போர்த்திவிட்டா. சற்றுத் தள்ளி தங்கச்சியுடன் தரையில் படுத்துக் கொண்டா.

கால்மாட்டில் உம்மா வந்து நின்றா. புகைச் சுருளாய் நெளிந்து நெளிந்து வந்தா. கைகளை அசைத்து என்னை அழைத்தா. மாதுளம் சுளையாய் பற்கள் பளீரிட சிரித்தா. என்னைத் தூக்க கைகளை விரித்து அருகே வந்தா. “மூத்தம்மோய் நானும் கீழே படுக்கிறன்” வியர்த்துக் கொட்டியது. மூத்தம்மாவை இறுக்கிக்கொண்டு அயர்ந்து போனேன். என் கனவு நிறைய உம்மா வந்தா. கூப்பிட்டா. கட்டியணைத்து கொஞ்சினா. விடிய விடிய இப்படித்தான்.

மூத்தம்மா செவத்தாள் பசுவில் பால் கறப்பதைப் பார்ப்பதற்கென்றே அதிகாலையில் விழித்துக் கொண்டேன். தொடையைத் தட்டி கால்களை அகல நட்டு வைப்பா.

செவத்தாள் அசையாமல் நிற்கும், முலைகளைக் கழுவி விடுவா.

முழங்கால்களிடையே வாளியை இடுக்கிக் கொண்டு, ஒவ்வோர் காம்பாய் மேலிருந்து கீழ் நோக்கி நசுக்கி விடுவா. சரசரென விழும் பால். முறுகக்காய்ச்சி, பெரிய கிளாசில் ஊற்றி, எனக்கும் தங்கச்சிக்கும் குடிக்கத் தருவா. சுவையாய் இருக்கும்.

இன்றைக்கென்னவோ செவத்தாள் பால் கறக்க விடவில்லை. பின்னங்கால்களை உதைத்துக் கொண்டு, தலையை சிலுப்பி மூத்தம்மாவைப் பார்த்து சீறிச் சீறி பிசு பண்ணிக் கொண்டிருந்தது. இந்த மூத்தம்மாவை நினைக்கையில் நெஞ்சில் உவகை நிறையும். சுருக்கம் விழுந்தாலும் என்ன மிடுக்காய் நடக்குறா.

பால் கறப்பதிலிருந்து மாட்டுக்குத் தீனி போடுவது வரை ஒரு மிருக வைத்தியரைப் போல் என்ன நேர்த்தியா செய்கிறா. அரிசியிடித்து மாவாக்கி, ரொட்டியோ, பிட்டோ உண்ணத் தருகிறா. பனை மரத்தின் ஓலை சீவி, பெட்டியோ தட்டோ செய்துவிடுகிறா.

இத்தனைக்கும் ஒரு நோய் வந்தா படுக்கையில் கிடந்து அழுந்தவுமாட்டா. ஆஸ்பத்திரி என்று அலையமாட்டா. ஆடாதோடையும் கொத்தமல்லியும் அவித்துக் குடித்து எழுந்து நடக்குறா. அக்கம்பக்கம் யாருக்கு நோய் பிடித்தாலும் கூப்பிடாத வைத்தியராய் ஓடிப்போய் மருத்துவம் செய்வா. ஊரில் எது நடந்தாலும் மூத்தம்மாதான் வேண்டும். “கைராசிக்காரி நீங்கள்தான் மாமி, என்ற தலப் புள்ளய ஏந்தனும்” நேற்றும் அவ்வா ராத்தா வீங்கிய வயிற்றுடன் வந்து மூத்தம்மாவிடம் சொல்லி விட்டுப் போனா.

இந்த கிராமத்தின் முடிசூடா குட்டி ராணியாய், பொது மனுஷியாய் மூத்தம்மாதான் இருந்தா. அனுபவம் பழுத்து அவவிடம் அறிவு தேஜஸ், சட்டெனத் தெரியும். நானும் மூத்த வாப்பாவும் காட்டிற்குப் போய் ஆமணக்குக் கொட்டை பொறுக்கிக் கொடுப்போம். அதை இடித்து உருக்கி உளுவரிசியும் நன்னாரி வேரும் நறுக்கிப்போட்டு, எண்ணெயாய்க் காய்ச்சி தலைக்குப் பூசுவா. அவவின் கருகருவென்ற தலைமுடிக்கு இது தான் பஸ்பம். எனக்கும் அதைத்தான் அப்பிடுவா. மூத்த வாப்பா எண்ணெய் போட மாட்டார். “அங்கப்பாரு மனெ உன்ட மூத்த வாப்பா தலய, சூப்பின பனங்கொட்ட மாதிரி” என கிழவனை சீண்டி கொடுப்பினுள் சிரித்துக் கொள்வா.

மூத்தம்மாவுக்கு பிள்ளை என்று உம்மாமட்டும் தான். அதுவும் பல நேத்திக்கடன் கொடுத்து பிறந்தது என பழைய நினைவில் தோய்ந்து இருப்பா. மூத்தம்மாவின் காதில் பெரிய தோடுகள் மேலிருந்து கீழாக நேர்வரிசையில் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும். கேட்டா அது ‘அல்லுக்குத்து’ என்பா. கழுத்தில் கருக மணிமாலை சதா மின்னிக் கொண்டிருக்கும். கையில் அகல செம்புக் காப்புகளென அமாக்களமாய் பார்க்க அம்சமாய் இருப்பா.

புராண காலத்து அரசிகள் பற்றியும், ராஜ வம்சத்து மாதர்கள் பற்றியும் பள்ளிக்கூடத்தில் கதை சொல்லும் போதெல்லாம் எனக்கு மூத்தம்மாவின் நினைவு பளிச்செனத் தோன்றும். இவவும், ஓர் அரசியாய் கற்பனை செய்துகொள்வேன்.

நானும் மூத்தம்மாவைப் போல் சுயமாய் ஓர் இளவரசனாய் இயங்க விழைந்தேன். உன்னிப்பாக அவ்வைப் பார்க்கத் தொடங்கினேன். எந்தக் காரிருளையும் கிழித்துக் கொண்டு குடுகுடுவென நடக்கும் மனோ தைரியம் அவவுக்கு. நானும் அப்படி நடந்து பார்த்தேன். இரத்தம் உறைந்து போய் கால்கள் மரத்துவிடவில்லை.

பயம் என்னை பீடிக்கவில்லை. மஞ்சோனா மரத்தின் கீழ் தனியே இருக்கப் பழகினேன். கருமேகத்தைப் பார்த்து கரும்பூதமாய் உள்ளுக்குள் ஓடத் தோன்றுவதில்லை. மூத்திரம் முடுத்தால் மூத்தம்மாவை எழுப்பிக்கொண்டு சினுங்குவதில்லை. இந்த ராஜ்யத்தின் அரசியைப் போல், நானுமொரு இளவரசனானேன்.

மூத்தம்மா என்ற மகாராணியின் கீழ் இருப்பதில் என்றுமில்லாத கர்வம் சுரந்தது. எனது சிரசில் செளந்தர்ய கிரீடம் சூடியதான மிதப்பு. விலாவிரண்டிலும் சிறகுகள் முளைத்து காற்றினிலே எம்பத் தொடங்கி விட்டேன். என் மிதமிஞ்சிய 'பயந்தாங்கொள்ளி' பட்டத்தை நான் எரித்தாயிற்று. நெஞ்சினுள் கலர் கலராய் வண்ணப் பூக்கள் காடாய் அடர்ந்தன.

ஒருநாள் பாடசாலை விட்டு வந்து கொண்டிருந்தேன். மூத்தம்மா காலையில் தேய்த்து விட்ட எண்ணெய் வெயிலுக்கு உருகி, முகத்தில் வழிய ஆரம்பித்தது. படலையைத் திறந்தேன். எதிரே மூத்தம்மா தெரிந்தா. தங்கச்சியை மடியில் வைத்து சோறு தீத்திக் கொண்டிருந்தா. அவவின் முகம் வாடிப் போய் இருந்தது. எனக்கும் சோறு போட்டுத் தந்தா. என்றுமில்லாதவாறு மஞ்சோனா மரத்தின் கீழ் அமர்ந்து கொண்டா.

“ஏன்கா ஒரு மாதிரியாய் இருக்காய்?” “காய்ச்சல் மனெ நீ கடக்கி ஓடிப்போய் ஊறல் பக்கட் வாங்கி வா” சேலை முடிச்சை அவிழ்த்து காசை நீட்டினா. ஊறல் குடித்துவிட்டு இழுத்துப் போர்த்தி படுத்துக்கொண்டா. இளவரசனான நான் உடைந்து போனேன். இன்றுதான் நோயென்று பாயில் சுருண்டிருப்பதைப் பார்க்கிறேன்.

இனந்தெரியாத அச்சம் என்னைக் கவ்விக் கொண்டது. மூத்த வாப்பா குளிர் காய தீ மூட்டினார். என் வெள்ளை கொக்கு வெடவெடுத்தது. சந்தனம் அரைத்து உச்சந்தலையில் பூசினார். அன்னாவி மாமா வந்து ஒதிப்பார்த்தார். ஒரு ரூபாய் குற்றியை வெள்ளைத் துணியில் சுற்றிக் கட்டி, உச்சவட கல்லு அவுலியாவுக்கு நேர்ந்துவைத்தார்.

நான் அவ்வண்டையில் பிசுகாமல் நின்றிருந்தேன். தங்கச்சி தன் பிஞ்சு விரலால் மூத்தம்மாவின் நெற்றியில் வருடியது. தங்கச்சியை வாரிக் கொண்டா. அவட கண்கள் இரண்டும் ததும்பிப் பீறின. மறுநாள் வழக்கம் போல் எழும்பி என்னை பள்ளிக்கூடத் திற்கு அனுப்பினா. என்றுமில்லாதவாறு கட்டிப்பிடித்துக் கொஞ்சினா. “மனெ கவனமாய் போய்ட்டுவா” நெருப்புத்தணல் மாதிரி சுட்டது மூத்தம்மாவின் கை.

இடைவேளை, யாசீன் பாவாட தோட்டத்தில் நண்பர்களுடன் இருந்தேன். “டேய் காசீம் உனர் மூத்த வாப்பா வந்திருக்கிறார். கெதியா வா” பொறுக்கிய முந்திரிப்

பழங்களை அஹமதிடம் கொடுத்துவிட்டு ஓடினேன். மூத்த வாப்பா 'கென்டி'னடியில் தளர்ந்து போய் நிற்பது தெரிந்தது. "புத்தகத்தை எடுத்துட்டு ஆட்ட வா மனெ" "பள்ளிக்கூடம் உடலியே" என்றேன். "நான் பெரிய சேருகிட்ட சொல்லிவிட்டன் நீ வா மனெ கெதியா போகணும்" அவரைப் பின் தொடர்ந்தேன்.

வீட்டை நெருங்க நெருங்க, வாசலில் சனங்கள் நிறைந்திருப்பது தெரிந்தது. இன்னுமின்னும் வருவதும் போவதுமாய் பரபரத்தனர். மூத்தம்மாவுக்கு மறுகாவும் காய்ச்சல் உரம்போல. முந்திரிக்கசறு வெள்ளைச் சேரட்டில் 'மறு' போட்டிருந்தது. மனுஷி கண்டா ஏசுவா. புத்தகத்தால் அதை மறைத்துகொண்டே, குடிசைக்குள் நுழைந்தேன். றகுமா மாமி ஓடிவந்து புத்தகங்களை வாங்கிக் கொண்டா. தங்கச்சி விரல் சூப்பிக் கொண்டு அங்குமிங்கும் ஓடித்திரிந்தது.

றகுமா மாமி என் கையைப் பிடித்து "வா மகன் மூத்தம்மாவ பார்த்துட்டு வருவம்" உள்ளே இழுத்துப் போனா, குப்பென்றடித்தது சாம்புராணிப்புகை. என் வெள்ளைக் கொக்கு தூங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஓடிப்போய் அவவின் கால்களை கட்டிக் கொண்டேன். "இஞ்சால வா மகன் மையத்த தூக்கப் போறாக". என்னை இழுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தா றகுமா மாமி. மூத்தம்மா மெளத்தாகவில்லை. மூடி முக்காடிட்டு மூத்த வாப்பாவின் கூட்டுக் கரத்தையுள்ளிருந்து போவதாய் பட்டது.

சந்துாக்கின் பின்னால் ஓடிச் சென்றேன். "மனெ நீ வெயிலுக்க வராம தங்கச்சிய பார்த்துக்க" மஞ்சோனா மரத்தடியில் சுருக்கென்று நின்று கொண்டேன். நெஞ்சு வலித்தது. இளவரசனான நான் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுகின்றேன், என்னைத் திரும்பிப் பார்க்காமல் மூத்தம்மா போய்க் கொண்டிருந்தா!!!

ஓட்டமாவடி அறபாத்

◆ அரும்பதங்கள்

1. ஆலிங்கனம் - தழுவுதல்
2. துல்லியம் - தெளிவு
3. செளந்தர்யம் - அழகு
4. சிலமன் - அறிகுறி, நடமாட்டம்
5. தேஜஸ் - ஒளி
6. மிடுக்கு - வலிமை
7. பஸ்பம் - இரகசியம், பொடி
8. ஊறல் - ஒருவகை மருந்து
9. கிரீடம் - முடி
10. மையத்து - சடலம்
11. பிசகாமல் - தவறாமல்
12. படிக்கம் - வெற்றிலையை உமிழும் பாத்திரம்
13. அல்லுக்குத்து - பழங்காலப் பெண்கள் அணியும் காதணி
14. சந்தூக்கு - சடலத்தை சுமந்து செல்லும் ஒருவகைப் பெட்டி

மூத்தம்மா என்ற சிறுகதையை வாசிப்பதினூடாக
பின்வரும் விடயங்களை அறிந்துகொள்ளலாம்:

பாத்திரங்களின் குணப்பண்புகள்

மூத்தம்மாவின் குணப்பண்புகள்

- ◆ பிறருக்கு உதவி செய்யும் மனப்பாங்குடையவள்.
- ◆ பேரப்பிள்ளை மீது அதிக பாசமுடையவள்.
- ◆ சுறுசுறுப்பானவள்.
- ◆ அனுபவம் மிக்கவள்.
- ◆ செய்யும் காரியத்தை சிறப்பாக, திறம்பட செய்து முடிக்கும் ஆற்றலுடையவள்.
- ◆ பாமரப் பெண்ணாக இருப்பினும் மூலிகை வைத்தியம் செய்பவளாக சித்திரிக்கப்படுகின்றாள்.
- ◆ கிராமப் புறங்களிலே காணப்படும் மூட நம்பிக்கைகளில் மூழ்கியிருப்பவள்.
- ◆ கிராமத்தின் பழக்கவழக்கங்கள், சம்பிரதாயங்கள் போன்றவற்றைக் கடைப்பிடிக்கும் ஒரு கிராமத்துப் பெண்ணாக சித்திரிக்கப்படுகின்றாள்.
- ◆ மிகவும் தைரியம் உடையவள்.
- ◆ பிரச்சினைகளுக்கு உடனடி தீர்வு காண்பவள்.
- ◆ ஆரோக்கியமான உடல் நிலையைக் கொண்டவள்.
- ◆ இயற்கையுடன் இயைந்து வாழ்பவள்.

காசிமின் குணப் பண்புகள்

- ◆ சிறு வயதாயினும் பொறுப்புணர்ச்சியுடையவன்.
- ◆ தங்கை மீதும் மூத்தம்மா மீதும் பாசமுடையவன்.
- ◆ மூத்தம்மா மீது மரியாதையுடையவன்.
- ◆ மூத்தம்மாவை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு செயற்படும் மன இயல்பினன்.
- ◆ சிறுகதையின் ஆரம்பத்தில் பய உணர்வுடையவனாகக் காணப்பட்டாலும் மூத்தம்மாவைப் பார்த்து தைரியத்தை வளர்த்துக் கொண்டவன்.

கிராமத்தில் காணப்படும் மூட நம்பிக்கைகள்

- ◆ பக்குல் கத்துவது யாரோ இறப்பதற்கான அறிகுறி என நம்புதல்.
- ◆ சிரட்டையில் நெருப்புத் தணலை நிரப்பி உப்புக் கட்டிகளைத் தூவி அது வெடிக்கும்போது பக்குல் பறந்துவிடும் அல்லது கத்துவதை நிறுத்திவிடும் என நம்புதல்.
- ◆ மூத்தம்மாதான் தலைப்பிள்ளையை ஏந்தணும் எனக் கிராமத்தவர் நம்புதல்.
- ◆ நோய் குறித்த தெளிவின்றி நாட்டு வைத்தியத்தினை (கை வைத்தியம்) நம்பியிருத்தல்.
- ◆ நேர்த்திக்கடன் கொடுத்தல்.

கிராமத்தில் காணப்படும் வாழ்வியல் அம்சங்கள்

- ◆ மரத்தின் கீழ்ப் படுத்துறங்கல்.
- ◆ பால் கறத்தல்.
- ◆ மாட்டு வண்டியில் பயணம் செய்தல்.
- ◆ வட்டுவம், உரல் பாவனை.
- ◆ பனை மரத்தின் ஓலையைச் சீவி தட்டு, பாய் பின்னுதல்.
- ◆ அரிசி இடித்து மாவாக்கி (உடனுக்குடன்) உணவு தயாரித்தல்.
- ◆ வெற்றிலை, பாக்கு, கரம்பு, சாதிக்காய் சேர்த்து துவைத்து உண்ணுதல்.
- ◆ ஆமணக்குக் கொட்டை, நன்னாரி வேர், உழுவரிசி சேர்த்து எண்ணெய் காய்ச்சி தலைக்கு வைத்தல்.
- ◆ அல்லுக்குத்து, கருகமாலை, செம்புக்காம்பு போன்ற ஆபரணங்கள் பாவித்தல்.
- ◆ சமூகத்தினிடையே காணப்படும் ஒற்றுமை.
- ◆ மூட நம்பிக்கைகளுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்தல்.
- ◆ கை மருத்துவத்தின் முக்கியத்துவம்.
- ◆ பெரியாரை மதித்தல்.
- ◆ நேர்த்திக்கடன் செய்தல்.

பேச்சு வழக்குச் சொற்கள்

1. இசுகாமல் பிசுகாமல் - குழம்பாமல்
2. தனகி - சீண்டுதல்
3. ஓய்யாரம் - இலாவகம்
4. சிலமன் - அறிகுறி, நடமாட்டம்
5. பரத்திக்கிடந்த - பரவிக்கிடந்த
6. கற்பனித்து - கற்பனை செய்து
7. சிணுங்குதல் - மூக்கால் அழுதல்
8. எம்ப - பறக்க
9. பயந்தாங்கொள்ளி - பயந்த சுபாவம் உடையவர்
10. தீத்துதல் - ஊட்டுதல்
11. கடக்கி - கடைக்கு
12. மூத்த வாப்பா - பாட்டன்
13. கெதியா - விரைவா
14. கெண்டின் - சிற்றுண்டிச்சாலை (பிறமொழி)
15. ஆட்ட - வீட்டிற்கு
16. மறுகாவும் - திரும்பவும்
17. மறு - தழும்பு, கறை
18. மையத்து - சடலம் (அறபு மொழி)
19. தலப்புள்ள - மூத்த பிள்ளை
20. ராத்தா - அக்கா
21. உளுவரிசி - வெந்தயம்
22. அப்பிக்கொண்டான் - ஒட்டிக்கொண்டான்
23. பெக்டரி - தொழிற்சாலை
24. எத்தின மணிக்கா - எத்தனை மணிக்கு
25. மனெ - மகனே
26. போடியார் - ஊர்ப் பெரியார் (நிலவுடைமையாளர்)
27. பக்குல் - ஆந்தை
28. மூத்தம்மா - பாட்டி

பிறமொழிச் சொற்கள்

வடமொழி

- தேஜஸ் - ஒளி
சௌந்தர்யம் - அழகு
பஸ்பம் - துகள்

ஆங்கில மொழி

- கென்டன் - சிற்றுண்டிச்சாலை
பெக்டரி - தொழிற்சாலை
சேர் - ஐயா

அரபு மொழி

- மையத்து - பிரேதம்
மௌத்து - மரணம்
சந்துக்கு - பிரேதம் கொண்டு செல்லும் பெட்டி

வினாக்கள்

1. இக்கதையில் வரும் கதாபாத்திரங்களின் பெயர்களைப் பட்டியற்படுத்துக.
2. நிலா எதற்கு உவமிக்கப்படுகின்றது?
3. இக்கதையில் வரும் மூட பழக்கவழக்கங்கள் யாவை?
4. மூத்தம்மாவின் தோற்றப் பொலிவை பேரன் எவ்வாறு விபரிக்கின்றான்?
5. மூத்தம்மா செய்யும் தினசரி வேலைகளைப் பட்டியற் படுத்துக.
6. இக்கதையில் வரும் கிராமியப் பழக்கவழக்கங்களுள் பத்தினைக் குறிப்பிடுக?
7. இக்கதையில் வரும் முக்கிய கதாபாத்திரங்களைக் குறிப்பிட்டு அவற்றின் குணவியல்புகளை விளக்குக.
8. இச்சிறுகதையின் மண் வாசனையை எடுத்துரைக்குக.
9. இக்கதையைப் படிக்கும்போது உமக்கு ஏற்படும் மன உணர்வு யாது?
10. கதைக்கும், தலைப்புக்கும் உள்ள பொருத்தப்பாடு எவ்வாறு காணப்படுகின்றது?
11. மூத்தம்மா சிறுகதையில் இடம்பெறும் இயற்கை வர்ணனைகளை விளக்குக.

செயற்பாடு

இக்கதையில் வரும் பாத்திரங்கள் பேசும் பேச்சினை கிராமிய மணத்தோடு நடித்துக் காட்டும்படி மாணவர்களை வழிப்படுத்துக.